

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.675 van 18 juni 2015
in de zaak A. 214.017/IX-8559**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Katrien Crauwels en Annelies Troost
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Fruithoflaan 124 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Financiën
die woonplaats kiest bij
de Centrale Rechtskundige Dienst van de Federale Overheids-
dienst Financiën
gevestigd te 1030 Brussel
North Galaxy - Toren B
Koning Albert II-laan 33 bus 15

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 oktober 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van:
 - de beslissing van de voorzitter van het directiecomité van de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën van 11 augustus 2014 waarbij XXXX wordt ontheven uit haar hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur die zij sinds 1 augustus 2009 uitoefent bij de controle BTW Sint-Gillis I te Brussel;
 - de beslissing waarbij verzoekster met ingang van 29 september 2014 wordt herplaatst naar de manutentiecel Anderlecht, haar ter kennis gebracht met een brief van de adviseur van de stafdienst Personeel en Organisatie van de FOD Financiën van 30 september 2014.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2015.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas De Burchgraeve, die *loco* advocaten Katrien Crauwels en Annelies Troost verschijnt voor de verzoekende partij, en attaché Selim Dedeli, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is fiscaal deskundige (niveau B) bij de FOD Financiën. Sedert 1 augustus 2009 oefent zij de hogere functie uit van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur bij het controlekantoor BTW Sint-Gillis 1 en dit met toepassing van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 ‘betreffende de uitoefening van een hoger ambt in de rijksbesturen’ (hierna: het koninklijk besluit van 8 augustus 1983).

3.2. Op 27 maart 2014 wordt verzoekster door de adviseur-directeur a.i. van de gewestelijke directie BTW Brussel 1 opgeroepen voor een voorafgaand verhoor in het kader van een tegen haar opgestarte tuchtprocedure.

3.3. Op 2 april 2014 maakt de waarnemend gewestelijk directeur van de gewestelijke directie BTW Brussel 1 een verslag over aan de directeur van de stafdienst Personeel en Organisatie waarin een aantal vaststellingen worden gedaan over de wijze waarop verzoekster haar hogere functie uitoefent. De waarnemend gewestelijk directeur stelt voor om bij wijze van dringende ordemaatregel verzoekster met onmiddellijke ingang uit haar hogere functie te ontheffen.

3.4. Met een brief van 2 juni 2014 deelt de administrateur kleine en middelgrote ondernemingen van de Algemene Administratie van de Fiscaliteit aan verzoekster mee dat een voorstel werd uitgebracht om verzoekster uit haar hogere functie te ontheffen en vraagt haar om haar bezwaren met betrekking tot dit voorstel binnen de tien kalenderdagen over te maken. Met een e-mail van 12 juni 2014 deelt verzoekster haar opmerkingen met betrekking tot dit voorstel mee. Na dit verweer handhaaft de waarnemend gewestelijk directeur van de gewestelijke directie BTW Brussel 1 evenwel zijn voorstel om verzoekster uit haar hogere functie te ontheffen en de administrateur kleine en middelgrote ondernemingen van de Algemene Administratie van de Fiscaliteit verklaart zich met dit voorstel akkoord.

3.5. Op 18 juni 2014 stelt de adviseur-directeur a.i. van de gewestelijke directie BTW Brussel 1 in het kader van de tegen verzoekster gevoerde tuchtprocedure voor om verzoekster bij wijze van tuchtmaatregel te verplaatsen.

3.6. Op 11 augustus 2014 beslist de administrateur-generaal van de BBI in opdracht van de voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën om verzoekster te ontheffen uit haar hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur die zij sinds 1 augustus 2009 uitoefent bij de controle BTW Sint-Gillis I te Brussel. Dat is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 betreffende de uitoefening van een hoger ambt in de rijksbesturen;

Gelet op het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende diverse bepalingen tot uitvoering van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel en houdende sommige wijzigingen met betrekking tot de loopbaan in de niveaus B, C en D bij de Federale Overheidsdienst Financiën en bij de Pensioendienst voor de Overheidssector;

Gelet op het koninklijk besluit van 9 juli 2010 houdende invoering van overgangsbepalingen die van toepassing zijn tot de uitvoering van het koninklijk besluit van 20 december 2007 houdende de classificatie van de functies van niveau A;

Gelet op het koninklijk besluit van 19 juli 2013 houdende de benoeming in de gemene loopbaan van de titularissen van een bijzondere titel in het niveau A en de toewijzing aan de personeelsleden van het niveau A van een functie opgenomen in de bijlage van het koninklijk besluit van 20 december 2007 houdende de classificatie van de functies van niveau A;

Gelet op het koninklijk besluit van 19 juli 2013 tot vaststelling van het organiek reglement van de Federale Overheidsdienst Financiën en van de bijzondere bepalingen die van toepassing zijn op het statutair personeel;

Gelet op het koninklijk besluit van 25 oktober 2013 betreffende de geldelijke loopbaan van de personeelsleden van het federaal openbaar ambt;

Gelet op de beslissing van 11 februari 2010 van de Administrateur-generaal van de fiscaliteit d.d. waarbij, met ingang van 1 augustus 2009, XXXX, fiscaal deskundige destijds verbonden aan de directie BTW Brugge, aangewezen wordt om de hogere functie uit te oefenen van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur van de controle BTW Sint-Gillis I (MCM Sint-Gillis (1&2)) te Brussel;

Gelet op mijn beslissing van 10 november 2010 om deze hogere functie toe te kennen aan betrokkene vanaf 1 augustus 2009 tot en met 31/01/2010 (eerste toekenning voor een periode van maximum 6 maanden), vanaf 1/2/2010 tot en met 31/7/2010 (1ste verlenging voor een periode van maximum 6 maanden), vanaf 1/8/2010 tot en met 31/1/2011 (2de verlenging voor een periode van maximum 6 maanden) en gelet op mijn beslissing van 13 mei 2014 om de hogere functie te verlengen vanaf 1/2/2011 tot en met 31/7/2011 (3de verlenging voor een periode van maximum 6 maanden) en vanaf 1/8/2011 een behoud, in toepassing van art 7§3 van bovenvermeld K.B. van 8 augustus 1983;

Gelet op het verslag van 2 april 2014 van de heer [...], Adviseur -wd. Gewestelijk directeur bij een fiscaal bestuur van de directie BTW Brussel I, waarbij een aantal vaststellingen gedaan werden inzake de wijze waarop XXXX, haar hogere functie van adviseur a.i. uitoefent;

Gelet op het feit dat de heer [...] voornoemd, aanhaalt dat onder meer de afwezigheden van XXXX al een probleem vormen voor de dagelijkse leiding van het kantoor en de opvolging en uitvoering van de taken binnen de dienst; dat zij nooit aanwezig is geweest op de kwartaalvergaderingen van de diensthoofden; dat zij zich steeds laat vervangen; dat zij zich derhalve niet interesseert in een loyale samenwerking met de hiërarchie en met haar collega's; dat loyaliteit en plichtbesef voor haar blijkbaar zinloze begrippen zijn;

Overwegende dat op dit ogenblik een tuchtprocedure lopende is;

Overwegende dat, in afwachting van het resultaat van de lopende tuchtzaak, het noodzakelijk is om in het belang van de dienst XXXX, uit haar hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur (adviseur) bij de controle BTW Sint-Gillis I, die zij sinds 1 augustus 2009 uitoefent, te onthef-fen.”

De beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 20 augustus 2014, die door haar in ontvangst wordt genomen op 22 augustus 2014.

Verzoekster is sedert de ontvangst van deze beslissing afwezig wegens ziekte en dit – blijkens de door de verwerende partij in het administratief dossier neergelegde stukken – tot 5 december 2014.

3.7. Nadat verzoekster de vraag heeft gesteld waar zij vanaf 12 augustus 2014 zal worden tewerkgesteld, wordt beslist dat zij met ingang van 29 september 2014 wordt aangewezen om tijdelijk haar medewerking te verlenen bij de manutentiecel Anderlecht (MCM Anderlecht). Dat is de tweede bestreden beslissing. Ze wordt aan verzoekster meegedeeld door de adviseur van de staf-dienst Personeel en Organisatie van de FOD Financiën met een in het Frans op-gestelde brief van 26 september 2014, wat nadien verbeterd wordt met een Ne-derlandstalige brief van 30 september 2014.

3.8. Na verzoekster op 3 september 2014 te hebben gehoord in het kader van de tegen haar lopende tuchtprocedure, formuleert het beheerscomité van de algemene administratie van de fiscaliteit op 1 oktober 2014 een definitief voorstel van tuchtsanctie. Er wordt met eenparigheid van stemmen beslist dat het beheerscomité niet akkoord gaat met het voorlopig voorstel om de tuchtmaatregel van de verplaatsing op leggen, dat een zwaardere tuchtsanctie moet worden op-gelegd en dat de tuchtsanctie van de lagere inschaling de gepaste straf is en het best beantwoordt aan de betrachtingen van de administratie. Er wordt dan ook voor-gesteld om verzoekster de tuchtsanctie van de lagere inschaling van weddeschaal BF3 naar weddeschaal BF1 op te leggen.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de ontvankelijkheid van de vordering uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de ontvankelijkheid zou alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoekster

6. Verzoekster voert vooreerst aan dat zij door de ontheffing uit haar hogere functie zonder enige gegrondheid of deugdelijke motivering professioneel wordt gediskwalificeerd. Zij wordt, zo stelt zij, ten gevolge van de ontheffing uit haar hogere functie immers herplaatst in een betrekking in een te lage graad, die niet verzoenbaar is met het profiel van en niet gelijkwaardig is aan de functie die zij eerder uitoefende als fiscaal deskundige op het niveau B3. Volgens verzoekster is het hoogst ongebruikelijk dat een fiscaal deskundige wordt tewerkgesteld op een manutentiecel om zuiver administratieve taken uit te voeren. Dergelijke uitvoerende taken zijn, aldus verzoekster, eerder bestemd voor ambtenaren van het niveau C of D en zij is van oordeel dat met de bestreden beslis-

singen in belangrijke mate afbreuk wordt gedaan aan haar beroepservaring en -capaciteiten.

Vervolgens wijst verzoekster op de gevolgen voor haar loopbaan. Zij betoogt dat zij zich aan het voorbereiden was op de overgang naar het niveau A, maar ingevolge de bestreden beslissing van 11 augustus 2014 gezondheidsproblemen kreeg en hierdoor niet kon deelnemen aan het examen voor een eerste van vier brevetten voor de overgang naar een functie A2. Zij heeft haar verdere professionele carrière *on hold* moeten zetten en een dergelijke stagnatie brengt, aldus verzoekster, ernstige schade toe aan haar verdere loopbaan.

Voorts voert verzoekster aan dat zij door de bestreden beslissingen alle goede contacten en zorgvuldig opgebouwde relaties met collega's en medewerkers en met belastingplichtigen (klanten) van haar toenmalige functie verliest. Zij wijst er ook op dat zij niet langer zal kunnen genieten van de voorrechten en vrijheden om haar dienst optimaal te organiseren die zij eerder als leidinggevende genoot.

Volgens verzoekster komt ook haar naam en reputatie in het gedrang. Zij betoogt dienaangaande dat haar herplaatsing in een functie met louter uitvoerende taken het geloof bij haar collega's en medewerkers bevestigt dat deze herplaatsing het gevolg is van een professionele disfunctie van harentwege, terwijl daarvan tot op heden niet het minste bewijs voorligt. Dit geloof in hoofde van haar collega's zal, aldus verzoekster, steeds maar aangroeien en bovendien haar terugkeer naar haar vorige dienst bemoeilijken.

Vervolgens merkt verzoekster op dat zij ten gevolge van de ontheffing uit haar hogere functie financieel zal moeten inleveren aangezien de herplaatsing in een functie van een lagere graad een aanzienlijke verlaging van haar inkomen betekent.

Verzoekster stelt voorts dat de bestreden beslissingen overkomen als een blijk van vernedering, afkeuring of minachting, waardoor een onmiddellijk optreden van de Raad van State zich opdringt. Zij verwijst dienaangaande naar de arresten nrs. 101.162 van 26 november 2001 en 102.712 van 21 januari 2002.

Tot slot betoogt verzoekster nog dat uit de stukken en uit de door haar uiteengezette middelen blijkt dat haar grieven ernstig zijn en dat het dossier een dermate spoedeisend karakter vertoont dat een beslissing in het kader van de gewone procedure tot nietigverklaring niet tijdig zal tussenkomen.

Beoordeling

7. Zoals *sub* 5 hiervóór in herinnering is gebracht, kan krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit slechts worden bevolen indien, onder meer, “de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijke bepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

8. Luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde kan worden gelezen in artikel 8, eerste lid, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

Dit houdt in dat het aan de verzoekende partij toevalt om aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak voor haar spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een – voortdurende – tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

9. In de mate verzoekster aanvoert dat zij door de ontheffing uit haar hogere functie “zonder enige gegrondheid of deugdelijke motivering” professioneel wordt gediskwalificeerd, verwijst zij naar een gebeurlijke onwettigheid – de schending van de materiële motiveringsplicht – waarmee de eerste bestreden beslissing is behept. Een aangevoerde onwettigheid op zich kan evenwel niet volstaan om ervan te overtuigen dat de vordering spoedeisend is. De schorsingsvoorwaarde van het spoedeisend karakter van de vordering is immers een op zich staande voorwaarde, die moet worden onderzocht los van de andere schorsingsvoorwaarde, namelijk dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van het besluit *prima facie* kan verantwoorden. Met haar verwijzing naar een door haar aangevoerde onwettigheid op zich toont verzoekster derhalve nog niet aan dat zij de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen.

10. Verzoekster voert aan dat zij voortaan zal worden belast met louter administratieve (uitvoerende) taken en dus ingevolge de ontheffing uit haar hogere functie herplaatst is in een betrekking in een te lage graad die niet verzoenbaar is met het profiel van en die niet gelijkwaardig is aan de functie die zij eerder uitoefende als fiscaal deskundige, waardoor afbreuk gedaan aan haar capaciteiten en beroepservaring.

In dat verband moet vooreerst worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zich aandienen als ordemaatregelen die genomen zijn in het belang van de dienst. Dit blijkt vooreerst uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, waarin wordt gesteld:

“Gelet op het feit dat de heer [...] voornoemd, aanhaalt dat onder meer de afwezigheden van XXXX al een probleem vormen voor de dagelijkse leiding van het kantoor en de opvolging en uitvoering van de taken binnen de dienst; dat zij nooit aanwezig is geweest op de kwartaalvergaderingen van de diensthoofden; dat zij zich steeds laat vervangen; dat zij zich derhalve niet interesseert in een loyale samenwerking met de hiërarchie en met haar collega's; dat loyaliteit en plichtbesef voor haar blijkbaar zinloze begrippen zijn;

Overwegende dat op dit ogenblik een tuchtprocedure lopende is;

Overwegende dat, in afwachting van het resultaat van de lopende tuchtzaak, het noodzakelijk is om in het belang van de dienst XXXX, uit haar hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur (adviseur) bij de controle BTW Sint-Gillis I, die zij sinds 1 augustus 2009 uitoefent, te ontheffen.”

De bestreden beslissingen zijn aldus genomen na de vaststelling dat de goede werking van de dienst verstoord was en ze strekken ertoe om de goede werking van de dienst te herstellen, en dit in afwachting van het resultaat van de tuchtprocedure. Noch de bestreden beslissingen zelf, noch de gevolgen ervan, geven er blijk van dat de bestreden beslissingen genomen zouden zijn met de intentie om verzoekster te bestraffen en dat de verwerende partij niet op de bestreden maatregelen zal terugkomen wanneer het tuchtonderzoek voor verzoekster een gunstige wending zou nemen. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen zich aandienen als ordemaatregelen, die los staan van de tuchtprocedure. Er is ook geen enkel gegeven voorhanden dat wijst op een mogelijk verborgen oogmerk van het bestuur om verzoekster te bestraffen.

Welnu, dergelijke maatregelen in het belang van de dienst veroorzaken in beginsel vanwege hun voorlopige, tijdelijke en niet-tuchtrechtelijke aard geen schadelijke gevolgen of nadelen die van die aard zijn dat het resultaat van de procedure ten gronde niet kan worden afgewacht. Het komt aan verzoekster toe aan te tonen dat in haar geval bijzondere omstandigheden ertoe nopen anders te oordelen en dat zij de tijdelijke maatregelen onmogelijk kan ondergaan in afwachting van de uitspraak ten gronde.

De loutere omstandigheid dat verzoekster van een hogere functie wordt herplaatst naar een lagere functie toont nog niet aan dat zij in omstandigheden verkeert die van die aard zouden zijn dat zij het resultaat van de procedure

ten gronde niet kan afwachten. Verzoekster beweert dan wel dat zij herplaatst is in een functie van een te lage graad, maar zij staat dit niet. Dat de betrekking waarin zij werd herplaatst inhoudelijk niet overeenstemt met deze die zij eerder zou hebben uitgeoefend als fiscaal deskundige, impliceert op zich niet dat het gaat om een betrekking in een te lage graad. Verzoekster beweert wel dat het ongebruikelijk zou zijn dat fiscaal deskundigen tewerkgesteld worden in een betrekking zoals deze waarin zij is herplaatst, maar toont dit niet verder aan. En zelfs al zou dit het geval zijn dan hoeft dit nog niet noodzakelijkerwijze te betekenen dat verzoekster daarmee ondergewaardeerd zou zijn ten opzichte van andere fiscaal deskundigen met een andere functie die minder administratieve (uitvoerende) taken behelst. Daar verzoekster reeds van vóór haar herplaatsing met ziekteverlof is – vanaf 22 augustus 2014 tot 5 december 2014 – moet ook worden aangenomen dat zij op het ogenblik van het indienen van het voorliggende verzoekschrift geen exact zicht had op wat precies haar taken in haar herplaatste functie zouden inhouden. Dat deze uit zuiver administratieve (uitvoerende) taken zou bestaan, is dan ook louter gissing en vermoeden van verzoekster. En zelfs al zou haar functie hoofdzakelijk uit administratieve (uitvoerende) taken bestaan, dan nog kon zij op het ogenblik van het indienen van haar vordering tot schorsing niet concreet inschatten wat deze taken exact inhouden, aangezien zij nog niet begonnen was met ze uit te voeren wegens haar ziekteverlof. Het is dan ook voorbarig om te stellen dat deze taken, die zij zelf nog niet exact kon inschatten, afbreuk doen aan haar capaciteiten en ervaring.

11. Verzoekster betoogt voorts dat haar loopbaan schade ondervindt doordat zij omwille van gezondheidsproblemen die veroorzaakt zijn door de bestreden beslissingen, niet verder heeft kunnen deelnemen aan examens voor de overgang naar een functie A2, wat dus een stagnatie van haar loopbaan inhoudt. Welnu, zelfs zo de gezondheidsproblemen waarmee verzoekster kampt al het gevolg zouden zijn van de bestreden beslissingen en zij hierdoor niet heeft kunnen deelnemen aan de examens voor de overgang naar een functie A2, dan hoeft dit nog niet te betekenen dat verzoekster nooit meer de mogelijkheid zal hebben aan dergelijke overgangsexamens deel te nemen en aldus haar loopbaan verder uit te

bouwen. Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van dermate schade aan haar loopbaan dat deze niet meer zal kunnen worden hersteld wanneer niet tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt besloten. Hoogstens kan er sprake zijn van een vertraging van de verdere uitbouw van de loopbaan, doch geenszins van een onherstelbare schade in de loopbaan van verzoekster.

12. In zoverre verzoekster vervolgens aanvoert dat zij al haar zorgvuldig opgebouwde contacten met haar collega's, haar medewerkers en haar klanten (belastingplichtigen) zal verliezen, maakt zij nog niet aannemelijk dat dit niet zal kunnen worden goedge maakt door een eventueel tussen te komen vernietigingsarrest en dat een dergelijk vernietigingsarrest haar niet voldoende genoegdoening zou kunnen verschaffen, wat maakt dat zij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten. Er kan namelijk niet worden ingezien – en verzoekster toont al helemaal niet aan – dat na een dergelijk vernietigingsarrest de contacten waarover verzoekster het heeft zulke schade zouden hebben opgelopen dat ze niet opnieuw zouden kunnen worden hernomen. Bovendien moet worden opgemerkt dat de contacten waar verzoekster naar verwijst werden uitgebouwd in het kader van de hogere functie die zij met toepassing van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 uitoefende. Verzoekster wist, of behoorde althans te weten, dat dergelijke uitoefening van een hogere functie precair is, geen garanties biedt op effectieve benoeming en dus kan worden beëindigd. Dit impliceert dat de in dat kader opgebouwde relaties ook eerder precair te noemen zijn. Deze redenering geldt evenzeer voor de “voorrechten en vrijheden om haar dienst optimaal te organiseren” waar verzoekster naar eigen zeggen als leidinggevende van genoot. Dit leidt tot het besluit dat er te dezen geen sprake is van een onherstelbare schade door het zogenaamde verlies aan professionele contacten en het verlies van de zogenaamde rechten en vrijheden, en dat een eventueel vernietigingsarrest weldegelijk volledige genoegdoening aan verzoekster kan verschaffen.

13. Zo bij verzoeksters collega's en medewerkers al het geloof zou bestaan dat de bestreden beslissingen genomen zijn omwille van een professionele

disfunctie – wat verzoekster op zich al niet aantoon – dan gaat het om een perceptie die op zich niet voortvloeit uit de bestreden beslissingen. Er kan niet worden ingezien dat een dergelijke perceptie niet gekeerd zal (kunnen) worden wanneer na een eventueel tussen te komen vernietigingsarrest de eventuele onregelmatigheid van de bestreden beslissingen zou worden vastgesteld. Verzoekster maakt ook helemaal niet aannemelijk dat in dat geval haar terugkeer bemoeilijkt zal worden.

14. In de mate verzoekster aanvoert dat zij financieel benadeeld wordt door de bestreden beslissingen, moet erop worden gewezen dat een financieel nadeel in beginsel kan worden goedge maakt na de uitspraak over het beroep tot nietigverklaring en dus op zich niet aantoon dat de vordering spoedeisend is. Slechts wanneer de omvang van een financieel nadeel dermate is dat het levensonderhoud van de betrokkene in het gedrang is of dreigt te komen, is er sprake van de spoedeisendheid die een schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing kan verantwoorden. Er moet evenwel worden vastgesteld dat verzoekster zich in haar uiteenzetting beperkt tot de opmerking dat er sprake is van een “aanzienlijke verlaging van haar inkomen”. Zij verstrekt geen enkel concreet gegeven over het bestaan en de omvang het beweerd financieel verlies, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat haar levensonderhoud in het gedrang komt of dreigt te komen als zij een uitspraak ten gronde moet afwachten. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de eventuele financiële schade na de uitspraak over haar beroep tot nietigverklaring niet meer zou kunnen worden goedge maakt.

15. In zoverre verzoekster stelt dat de bestreden beslissingen overkomen als een blijk van vernedering, afkeuring of minachting, beroept zij zich op een moreel nadeel. Een moreel nadeel wordt in beginsel hersteld door een vernietigingsarrest. Verzoekster toont met geen enkele bijzondere omstandigheid aan waarom de aangevoerde morele schade van die aard zou zijn dat een eventueel later tussen te komen vernietigingsarrest niet voldoende genoegdoening zou kunnen verschaffen zodat aldus het resultaat ten gronde niet kan worden afgewacht. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State inzake de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel doet hieraan geen afbreuk. Thans staat

immers een andere wettelijke voorwaarde – de spoedeisendheid – ter beoordeling, waarvan de wettelijke draagwijdte niet dezelfde is als deze van het “moeilijk te herstellen ernstig nadeel”.

16. Voor zover verzoekster betoogt dat uit de stukken en uit de door haar uiteengezette middelen blijkt dat haar grieven ernstig zijn en zij op die manier wil aantonen dat wel degelijk sprake is van spoedeisendheid, moet worden herhaald dat de ernst van de middelen enerzijds en de spoedeisendheid anderzijds twee afzonderlijke schorsingsvoorwaarden zijn die los van elkaar worden onderzocht en die beiden moeten zijn vervuld opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing kan worden bevolen. Met de verwijzing naar de middelen alléén is aldus nog niet aangetoond dat daarmee ook de voorwaarde van de spoedeisendheid is vervuld.

17. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Kosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding

18. Wat de vraag van verzoekster betreft om de kosten van de vordering, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding begroot op het basisbedrag van 840 euro, ten laste van de verwerende partij te leggen, zij eraan herinnerd dat de bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

VIII. Anonimisering

19. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt verzoekster dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 juni 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bruno Seutin